

Arrest

nr. 91 381 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 april 2011 dient de verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 1 juni 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.2. Met een schrijven van 19 augustus 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 3 oktober 2011 wordt de aanvraag d.d. 19 augustus 2011 ontvankelijk verklaard.

1.4. Op 25 juni 2012 brengt de arts-adviseur haar advies uit met betrekking tot deze aanvraag.

1.5. Op 3 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Het betreft de thans bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

N(...), S(...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

geboren te S(...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 03.10.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor N(...), S(...)die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 25.06.2012).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Reule D., De motiveringsplichten vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feiten vinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 22.08.2011, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In haar schriftelijke aanvraag dd. 22.08.2011 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling, (zie Verzoekschrift dd. 22.08.2011: De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van verzoekster hetzij met verzoekster zelf. Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters arts tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 22.08.2011 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen op vragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Macedonië ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekster aangaande haar (actuele) gezondheidsproblemen. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.

De arts-attaché meldt in het medisch advies dd. 25.06.2012 dat mevrouw N(.) lijdt aan ernstige depressie, migraine, hypertensie en anemie, waarvoor behandeling met medicatie als Efexor, Imitrex, Biofer en Coversyl, en regelmatige opvolging door een neuropsychiater, cardioloog en hematoloog noodzakelijk is.

De arts-attaché stelt echter dat er niet voldoende bijkomende medische getuigschriften en verslagen ter beschikking zijn om de ernst van deze ziekten aan te tonen, waardoor het dossier niet zou toelaten om het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Tot op heden lijdt verzoekster weldegelijk nog steeds aan aanvallen van migraine en hypertensie, en neemt zij hiervoor medicatie, waardoor deze kunnen beschouwd worden als zijnde chronisch. Ook de duur van de behandeling van de depressie en anemie waaraan verzoekster lijdt is onbepaald. De arts-attaché besluit verkeerdelijk dat verzoekster genezen zou zijn van haar aandoeningen, omdat zij geen bijkomende, nieuwe informatie verschaft zou hebben.

Verzoekster heeft objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde, regelmatige medische opvolging noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Verwerende partij heeft de medische attesten echter niet adequaat en onvoldoende onderzocht: de gezondheidstoestand van mevrouw N(...) moet medisch opgevolgd worden in België, met name door haar vertrouwde artsen en in haar vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

Het medische systeem in Macedonië is zo dat verzoekster niet zou kunnen genieten van een adequate behandeling voor haar ernstige gezondheidsproblemen. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoekster te verschaffen.

Er bestaat weldegelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Macedonië, dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bijzonder dat van mevrouw N(...), in geval zij gedwongen zou moeten terugkeren naar Macedonië.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende beschikbaar en vaak onbereikbaar is in het land van herkomst van verzoekster. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekster geweigerd wordt.

Verzoekster is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen in haar land van herkomst. Zij moet terug van nul beginnen in Macedonië. Tussentijds zullen de gezondheidsproblemen van verzoekster ernstig achteruit gaan zodat er gevaar is voor haar gezondheid.

Verzoekster heeft niemand waarop zij kan terugvallen in haar herkomstland.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat verzoekster wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekster geweigerd wordt, zonder verzoekster zelf medisch te onderzoeken.

Om een duidelijk overzicht te krijgen van de situatie in Macedonië is het aangewezen om een onderzoekscommissie opdracht te geven teneinde de schending van de mensenrechten in Macedonië grondig te onderzoeken en daarvan een verslag op te stellen.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of haar in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar haar oordeel haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens dier gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoekster dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekster aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van haar aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Macedonië wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekster en het land van herkomst en de andere argumenten."

3.2. Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen - zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet - kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze is genomen.

De bestreden beslissing geeft *in casu* duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name de evaluatie door de arts-adviseur van de medische elementen die voor de verzoekster werden aangehaald en waaruit deze concludeerde dat uit het voorgelegde medisch getuigschrift niet blijkt dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De verweerder concludeert dat uit het voorgelegde

medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wordt de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)
§ 5 (...)
§ 6 (...)
§ 7 (...)."

3.4. De Raad stelt vast dat *in casu* de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 3 oktober 2011 ontvankelijk werd verklaard en dat deze aanvraag uiteindelijk in de thans bestreden beslissing op 3 juli 2012 ongegrond wordt verklaard.

Waar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, dient de verweerder, met name de arts-adviseur tijdens de gegrondheidsfase van het onderzoek na te gaan of de ziekte waaraan de verzoekende partij lijdt, beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In casu werd het door de verzoekster voorgelegde medische attest door de arts-adviseur in zijn advies d.d. 25 juni 2012 ten gronde beoordeeld en werd door de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld dat:

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor N(...) S(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 25.06.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) *kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
2) *kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar en gesteund op het advies van de arts-adviseur d.d. 25 juni 2012, dat bijgevoegd werd onder gesloten omslag en aan de verzoekster tezamen met de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat op datum van 14 juni 2010 inzake de aanvraag van de verzoekster ook reeds een - Franstalig - advies werd gegeven door een ambtenaar-adviseur. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat dit advies aan de verzoekster werd ter kennis gebracht. Bovendien verwijst de bestreden beslissing nergens naar dit op 14 juni 2012 opgestelde advies, en wordt slechts melding gemaakt van het advies van 25 juni 2012, met name waar gesteld wordt *"zie verslag arts-adviseur dd. 28.06.2012 in gesloten omslag"*. De Raad is dan ook van oordeel enkel het advies d.d. 25 juni 2012 geacht kan worden deel uit te maken van de motivering van de thans bestreden beslissing.

De arts-adviseur heeft in zijn advies van 25 juni 2012 het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.08.2011. Door de betrokkene werden het volgende medische getuigschrift voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Medisch getuigschrift d.d. 05/07/2011, opgesteld door dr. J.G., huisarts.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 05/07/2011.

Uit een studie van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 30-jarige vrouw zich in juli 2011 met een ernstige depressie, migraine, hypertensie en anemie presenteerde.

De geconsulteerde huisarts, dr. G., maakte melding van een medicamenteuze behandeling met Efexor 75 mg (farmaceutische stof venlafaxine: een antidepressivum), Imitrex bij aanval (farmaceutische stof sumatriptan: een geneesmiddel dat gebruikt wordt bij de acute migraine-aanval), Coversyl 5 mg (farmaceutische stof perindopril: een ACE-inhibitor) en Biofer; de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling was onbepaald. Dr. G. attesteerde verder dat regelmatige opvolging door een neuropsychiater, cardioloog en een hematoloog noodzakelijk was.

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verlagen aangaande een uitgevoerde medisch-specialistische evaluatie, ter verdere uitwerking van de diagnostiek, de graad van ernst en de noodzaak tot medisch-specialistische zorgen of aangaande een lopende medisch-specialistische opvolging (zoals bv. Consultatieverslagen neurologie, psychiatrie, cardiologie en hematologie en/of resultaten van uitgevoerde diagnostische onderzoeken zoals CT hersenen, EEG, 24-uurs bloeddrukmeting, labo-analyses,...).

Ondanks het tijdsverloop van intussen meer dan 11 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek na juli 2011 en/of ter staving van de aanwezigheid van een huidige ernstige medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschrift blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

3.5. Waar de verzoekster de verweerder verwijt dat hij haar niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen terwijl hij daar wel de mogelijkheid toe had en terwijl zij zich in haar aanvraag uitdrukkelijk bereid had verklaard om in te gaan op iedere uitnodiging en contactname van de ambtenaar-geneesheer, dient te worden opgemerkt dat uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen verplichting kan worden afgeleid om de betrokken vreemdeling aan een medisch onderzoek te onderwerpen, noch dat de ambtenaar-geneesheer gehouden is om omtrent de medische problematiek in kwestie een deskundige te raadplegen of correspondentie te voeren met de behandelende geneesheer, zoals de verzoekster voorhoudt. Het feit dat de verzoekster heeft aangeboden om in te gaan op iedere contactname van de ambtenaar-geneesheer en zich bereid heeft verklaard tot een bijkomend medisch onderzoek, impliceert zoals de verweerder terecht opmerkt niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop moet ingaan. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer "kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen." In casu beperkt de verzoekster zich tot de kritiek dat geen medisch onderzoek werd gedaan, dat geen deskundige werd geraadpleegd en geen correspondentie werd gevoerd met de behandelende geneesheer, maar toont zij niet aan op welke grond de ambtenaar-geneesheer hiertoe zou zijn gehouden.

De verzoekster beweert voorts dat een medisch onderzoek ongetwijfeld een ander licht zou kunnen werpen op de zaak, doch zij concretiseert geenszins waarom een bijkomend medisch onderzoek in haar geval tot een andere conclusie nopens haar aanvraag om medische regularisatie zou leiden. Ook waar de verzoekster stelt dat het advies van de arts-adviseur tot een andersluidende conclusie komt dan het medisch getuigschrift van haar behandelende arts, kan zij niet worden gevolgd. De verzoekster duidt vooreerst niet concreet aan waarin deze tegenstrijdige conclusie zou zijn gelegen en bovendien blijkt uit het hierboven geciteerde advies van de arts-adviseur dat deze de diagnose, de behandeling en de opvolging zoals geattesteerd in het bijgebrachte medisch getuigschrift van 5 juli 2011 overneemt en bevestigt. De Raad ziet dan ook niet in waarom een bijkomend medisch onderzoek nodig was of waarom een deskundige diende geraadpleegd te worden of correspondentie diende gevoerd te worden met de door de verzoekster geraadpleegde arts.

3.6. Waar de verzoekster stelt dat het medisch systeem in Macedonië niet van aard is dat zij zou kunnen genieten van een adequate behandeling voor haar ernstige gezondheidsproblemen daar, dat zij niet bij machte is om de medische kosten te betalen in haar land van herkomst, dat het aangewezen is om terzake een onderzoekscommissie te gelasten met een onderzoek naar de schending van de mensenrechten in Macedonië en dat de verweerder een manifeste beoordelingsfout maakt door geen

rekening te houden met het geheel van de aangebrachte elementen waaruit kon worden afgeleid dat het voor de verzoekster bijzonder moeilijk is om medische verzorging te genieten in Macedonië, gaat zij voorbij aan het feit dat de bewijslast voor het bestaan van de ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet op de aanvrager zelf, en dus op de verzoekster rust.

Artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt, zoals van kracht zowel ten tijde van de aanvraag van de verzoekster als ten tijde van de bestreden beslissing, het volgende:

“De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat de verzoekster in haar schrijven van 19 augustus 2011 waarbij zij de kwestieuze aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, melding maakte van enige problematiek wat de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in haar land van herkomst betreft. Ook in het bij de aanvraag gevoegde medisch getuigschrift van 5 juli 2011 werd hieromtrent niets opgenomen. Gelet op het bepaalde in artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet en gelet op de bewijslast die ter zake bij de aanvrager rust, kan de verzoekster dan ook niet dienstig voorhouden dat de verweerder diende rekening te houden met de thans voor het eerst naar voor gebrachte argumenten betreffende de toegang tot medische verzorging in Macedonië. De Raad dient hierbij tevens te benadrukken dat hij bij het uitoefenen van zijn wettigheidsstoezicht inzake de thans bestreden beslissing zich dient te stellen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat enkel die elementen kunnen in rekening worden genomen die op dat moment aan de verweerder ter kennis lagen. Bovendien beperkt de verzoekster zich tot loutere beweringen dat zij de medische zorgen niet kan betalen en dat in Macedonië de toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen beperkt is. De verzoekster brengt geen concrete elementen aan om haar beweringen te staven. Er dient dan ook te worden besloten dat verzoeksters betoog omtrent de toegankelijkheid van de medische behandeling in Macedonië, de bestreden beslissing niet kan vitiëren.

In zoverre de verzoekster met haar uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf te verkrijgen, merkt de Raad op dat hij wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De Raad kan zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in de plaats stellen van de beoordeling gemaakt door de bestreden beslissing, hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoekster de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing niet aantoonde.

3.7. Voorts geeft de verzoekster aan dat de arts-adviseur stelt dat er niet voldoende medische getuigschriften en verslagen ter beschikking zijn om de ernst van de ziekte aan te tonen, waardoor haar dossier niet zou toelaten om het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM. De verzoekster brengt hiertegen in dat zij wel degelijk nog steeds aan aanvallen van migraine en hypertensie lijdt en zij hiervoor medicatie neemt waardoor de aandoeningen als chronisch kunnen worden beschouwd, dat de duur van de behandeling van de depressie en anemie onbepaald is en dat de arts-adviseur verkeerdelijk besluit dat zij genezen zou zijn van haar aandoeningen omdat zij geen bijkomende, nieuwe informatie heeft verschaft.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat in het advies van de arts-adviseur, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, nergens wordt geoordeeld dat de verzoekster genezen zou zijn van haar aandoeningen. De arts-adviseur heeft in zijn advies van 25 juni 2012 geoordeeld dat verzoeksters medisch dossier kennelijk niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte en dat uit het voorgelegde medische getuigschrift niet blijkt dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is zodat het niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De kritiek van de verzoekster mist dan ook feitelijke grondslag. Bovendien beperkt de verzoekster zich wederom tot loutere beweringen waarmee zij de kennelijke onredelijkheid of een

incorrecte feitenvinding van de bestreden beslissing, waarvan het advies van de arts-adviseur deel uitmaakt, niet aantoon.

3.8. Waar de verzoekster stelt dat zij objectieve en verifieerbare verslagen heeft voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde, regelmatige medische opvolging noodzakelijk is en dat deze aandoeningen door de arts-adviseur ten onrechte werden geringschat, dient te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de arts-adviseur te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de arts-adviseur kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De argumentatie van de verzoekster doet hoe dan ook geen afbreuk aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing, waar in verwijzing naar het advies van de arts-adviseur van 25 juni 2012 wordt geoordeeld dat uit het door de verzoekster voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft zodat niet is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM. Het betoog van de verzoekster is dan ook niet van dien aard dat het de informatie bevindingen van de arts-adviseur kan weerleggen of de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing kan aantonen.

3.9. Tot slot voert de verzoekster aan dat de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 van het EVRM zijn geschonden doordat haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard zonder te motiveren *“waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken”*.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in het onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Bovendien wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. In deze omstandigheden kan de verzoekster zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 3 van het EVRM, minstens dient te worden vastgesteld dat er geen schending van dit artikel wordt aangetoond.

De verzoekster kan bovendien niet worden gevolgd in haar standpunt dat *in casu* niet wordt gemotiveerd waarom het afwijzen van de aanvraag om medische regularisatie geen vernederende behandeling uitmaakt.

In de bestreden beslissing wordt immers als volgt gemotiveerd:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”.

Het advies van de arts-adviseur d.d. 25 juni 2012, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen en dat samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster ter kennis werd gebracht en aldus geacht wordt deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, neemt het medisch getuigschrift dat de verzoekster voorlegde uitdrukkelijk in aanmerking, doch besluit ter zake het volgende:

“Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschrift blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De Raad wijst er op dat de artikelen 9ter en 48/4 van de wet van de vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 “inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”. De wetgever heeft derhalve bij de bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen “subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade...”, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van de begrippen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De verzoekster brengt geen concrete elementen aan die aan kunnen tonen dat het de bevindingen van de arts-adviseur en zijn standpunt omtrent de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake zieke personen, een schending inhouden van de door haar aangehaalde bepalingen of beginselen.

Waar de verzoekster stelt “wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM” beperkt zij zich bovendien tot het uiten van een zeer algemeen geformuleerde kritiek die niet op de concrete motivering van de thans bestreden beslissing wordt betrokken. Bovendien blijkt uit de hoger geciteerde passages van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur dat wel degelijk werd onderzocht of de ziekte van de verzoekster een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De verwijzing van de arts-adviseur naar artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” impliceert immers een beoordeling omtrent het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het feit dat de verzoekster het niet eens is met de beoordeling die de verweerder en de arts-adviseur maken omtrent artikel 3 van het EVRM, is op zich uiteraard niet voldoende om een schending van dit verdragsartikel aan te tonen.

3.10. Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die hij hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de motiveringsplicht. Gelet op de bovenstaande vaststellingen maakt de verzoekster geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari

2004, nr.128.424). De verzoekster toont *in casu* niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

3.11. Op grond van hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dan ook dat de verzoekster *in casu* niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel kunnen niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond. De bemerkingen aan het einde van de uiteenzetting van het middel “*dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is*” en “*dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd*” volstaan uiteraard niet om een schending van de genoemde bepalingen en beginselen aan te tonen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE